Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

7. března 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Celní unie – Nařízení (EHS) č. 2913/92 – Článek 37 – Celní kodex Společenství – Nařízení (EHS) č. 2454/93 – Článek 313 – Celní status zboží – Domněnka, že zboží je zbožím Společenství“

Ve věci C-643/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Supremo Tribunal Administrativo (Nejvyšší správní soud, Portugalsko) ze dne 11. října 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 17. listopadu 2017, v řízení

Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, původně GE Power Controls Portugal Material Eléctrico Lda, poté GE Power Controls Portugal Unipessoal Lda,

proti

Fazenda Pública,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení C. Toader, předsedkyně senátu, A. Rosas (zpravodaj) a L. Bay Larsen, soudci,

generální advokát: G. Hogan,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda R. Garção Soaresem, advogado,

– za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem, M. Figueiredem a N. Vitorinem, jako zmocněnci,

– za řeckou vládu M. Tassopoulou a A. Dimitrakopoulou, jako zmocněnkyněmi,

– za španělskou vládu S. Jiménez Garcíou a V. Ester Casas, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi A. Caeirosem a F. Clotuche-Duvieusart, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: portugalština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 37 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 82/97 ze dne 19. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 17, s. 1; Zvl. vyd. 02/08, s. 179) (dále jen „celní kodex“), jakož i čl. 313 odst. 1 a 2 písm. a) nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3), ve znění nařízení Komise (ES) č. 75/98 ze dne 12. ledna 1998 (Úř. věst. 1998, L 7, s. 3; Zvl. vyd. 02/08, s. 404) (dále jen „prováděcí nařízení“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, původně GE Power Controls Portugalsko, Material Eléctrico Lda, poté GE Power Controls Portugal Unipessoal Lda (dále jen „Suez II“), a Fazenda Pública (státní pokladna, Portugalsko) ve věci celního statusu určitého zboží nabytého společností Suez II.

Právní rámec

Unijní právo

Celní kodex

3 Článek 4 celního kodexu ve znění platném v období dotčeném ve věci v původním řízení, a sice v období od 16. června 2000 do 24. srpna 2000, stanovil:

„Pro účely tohoto kodexu se

[…]

6) ‚celním statusem‘ rozumí postavení zboží vyjadřující, že se jedná o zboží Společenství, nebo o zboží, které není zbožím Společenství;

7) ‚zbožím Společenství‘ rozumí zboží:

– zcela vyrobené nebo získané na celním území Společenství za podmínek uvedených v článku 23, aniž k němu bylo přidáno zboží dovezené ze zemí nebo území, které netvoří součást celního území Společenství. […]

– dovezené ze zemí nebo území, které netvoří součást celního území Společenství, a propuštěné do volného oběhu,

– vyrobené nebo získané na celním území Společenství buď zcela ze zboží uvedeného v druhé odrážce, nebo ze zboží uvedeného v první a druhé odrážce;

8) ‚zbožím, které není zbožím Společenství‘ rozumí jiné zboží než zboží uvedené v bodě 7.

[…]

13) ‚dohledem ze strany celních orgánů' rozumí obecná činnost těchto orgánů, jíž se zajišťuje dodržování celních předpisů a případně i dalších právních předpisů vztahujících se na zboží podléhající celnímu dohledu;

14) ‚kontrolou ze strany celních orgánů' rozumí provádění zvláštních úkonů jako prohlídka zboží, prověřování existence a pravosti dokladů, kontrola účetních dokladů a jiných záznamů, […] s cílem zajistit, aby byly dodržovány celní předpisy a případně i další právní předpisy vztahující se na zboží podléhající celnímu dohledu;

[…]

19) ‚předložením zboží k celnímu řízení' rozumí oznámení celním orgánům učiněné stanoveným způsobem, že zboží bylo přepraveno na celní úřad nebo jiné místo určené nebo schválené celními orgány;

[…]"

4 Článek 13 celního kodexu stanovil:

„Celní orgány mohou v souladu s podmínkami stanovenými v platných předpisech provádět veškeré kontroly, které považují za nezbytné pro zajištění řádného používání celních předpisů."

5 Článek 14 tohoto kodexu stanovil:

„Pro účely používání celních předpisů musí každá osoba, která se přímo nebo nepřímo podílí na dotyčných operacích za účelem obchodu se zbožím, poskytnout celním orgánům na jejich žádost a v případně stanovených lhůtách všechny doklady a informace bez ohledu na použitý nosič údajů a veškerou potřebnou pomoc."

6 Podle článku 16 celního kodexu musí zúčastněné osoby uchovávat doklady uvedené v článku 14 pro účely kontroly ze strany celních orgánů po dobu uvedenou v platných předpisech a nejméně po dobu tří kalendářních let bez ohledu na použitý nosič údajů.

7 V rámci hlavy III celního kodexu, nadepsané „Ustanovení vztahující se na zboží od vstupu na celní území Společenství do doby, než je mu přiděleno celně schválené určení", kapitoly I, nadepsané „Vstup zboží na celní území Společenství", článek 37 stanovil:

„1. Zboží podléhá celnímu dohledu od vstupu na celní území Společenství. Může být podrobeno kontrole ze strany celních orgánů podle platných předpisů.

2. Zboží podléhá celnímu dohledu tak dlouho, jak je nutné pro zjištění jeho celního statusu, a nejedná-li se o zboží Společenství, aniž je dotčen čl. 82 odst. 1, do okamžiku změny jeho celního statusu, jeho umístění do svobodného pásma nebo svobodného skladu, jeho zpětného vývozu nebo jeho zničení podle článku 182."

8 Článek 38 odst. 1 a 5 celního kodexu zněl takto:

„1. Osoba, která zboží dopravila na celní území Společenství, je povinna je dopravit bez zbytečného odkladu a případně po cestě určené celními orgány, způsobem, který tyto orgány stanoví,

a) k celnímu úřadu určenému celními orgány nebo na jiné místo určené nebo schválené těmito orgány, nebo

b) do svobodného pásma, jestliže má být dovezeno do tohoto svobodného pásma přímo

– vodní nebo vzdušnou cestou nebo

– po zemi, aniž by prošlo jinou částí celního území Společenství, jestliže je část hranice svobodného celního pásma totožná s pozemní hranicí mezi členským státem a třetí zemí.

[…]

5. Odstavce 1 až 4 a články 39 až 53 se nevztahují na zboží, které dočasně opustilo celní území Společenství, pokud se dočasně pohybuje mezi dvěma body na tomto území vodní nebo vzdušnou cestou, pokud je přepravováno po přímé trase pravidelnou leteckou nebo námořní linkou bez zastávky mimo celní území Společenství.

Toto ustanovení se nevztahuje na zboží naložené v přístavech nebo na letištích třetí země nebo ve svobodných přístavech.“

9 Článek 40 celního kodexu, týkající se předložení zboží k celnímu řízení, uváděl:

„Zboží, které bylo podle čl. 38 odst. 1 písm. a) dopraveno na celní úřad nebo na jiné místo stanovené nebo schválené celními orgány, předloží celním orgánům osoba, která zboží na celní území Společenství dopravila, nebo případně osoba, která přebírá odpovědnost za přepravu tohoto zboží po jeho vstupu na toto území.“

10 Článek 43 celního kodexu stanovil:

„S výhradou článku 45 je na zboží předložené k celnímu řízení podle článku 40 nutno podat souhrnné celní prohlášení.

Souhrnné celní prohlášení se podává současně s předložením zboží k celnímu řízení.“

11 Podle článku 44 celního kodexu:

„1. Souhrnné celní prohlášení se podává na tiskopise odpovídajícím vzoru předepsanému celními orgány. Celní orgány však mohou povolit použít jako souhrnné celní prohlášení jakýkoliv obchodní nebo úřední doklad, který obsahuje náležitosti nezbytné ke ztotožnění zboží.

2. Souhrnné celní prohlášení podává

a) osoba, která zboží dopravila na celní území Společenství, nebo případně osoba, která převzala odpovědnost za přepravu zboží po jeho vstupu na toto území, nebo

b) osoba, jejímž jménem jednaly osoby uvedené v písmenu a)“.

12 Kapitola 4 hlavy III celního kodexu, nadepsaná „Povinnost přidělit celně schválené určení zboží předloženému k celnímu řízení“, obsahovala články 48 a 49.

13 Článek 48 celního kodexu stanovil:

„Zboží, které není zbožím Společenství, předloženému k celnímu řízení musí být přiděleno celně schválené určení přípustné pro takové zboží“.

14 Článek 49 odst. 1 celního kodexu zněl takto:

„1. U zboží, na které bylo podáno souhrnné celní prohlášení, musí být formality k přidělení celně schváleného určení splněny v těchto lhůtách:

a) 45 dnů ode dne, kdy bylo podáno souhrnné celní prohlášení, v případě zboží přepravovaného po moři;

b) 20 dnů ode dne, kdy bylo podáno souhrnné prohlášení, v případě zboží přepravovaného jinak než po moři.“

15 V rámci hlavy IV celního kodexu, nadepsané „Celně schválené určení“, čl. 59 odst. 1 stanovil:

„Veškeré zboží určené k propuštění do celního režimu musí být uvedeno v celním prohlášení pro tento celní režim.“

16 Článek 79 tohoto kodexu stanovil:

„Propuštěním do volného oběhu získává zboží, které není zbožím Společenství, celní status zboží Společenství.

Propuštění zahrnuje uplatnění obchodněpolitických opatření, splnění dalších formalit stanovených pro dovoz určitého zboží a vybrání cla a poplatků dlužných ze zákona.“

17 Podle článku 180 celního kodexu:

„1. Jestliže bylo zboží dodáno nebo vráceno do jiné části celního území Společenství nebo propuštěno do některého celního režimu, může být potvrzení uvedené v čl. 170 odst. 4 použito k prokázání skutečnosti, že se jedná o zboží Společenství nebo o zboží, které není zbožím Společenství.

2. Jestliže není prokázáno potvrzením nebo jinými prostředky, že se jedná o zboží Společenství nebo o zboží, které není zbožím Společenství, pokládá se zboží

– pro účely uplatnění vývozního cla a vývozních licencí nebo obchodněpolitických opatření při vývozu za zboží Společenství,

– v ostatních případech za zboží, které není zbožím Společenství“.

18 V rámci hlavy VII tohoto kodexu, nadepsané „Celní dluh“, článek 202 stanovil:

„1. Celní dluh při dovozu vzniká

a) protiprávním vstupem zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území Společenství,

[…]

2. Celní dluh vzniká okamžikem protiprávního vstupu zboží.

[…]“

Prováděcí nařízení

19 Článek 313 prováděcího nařízení, ve znění platném v období rozhodném pro věc v původním řízení, stanovil:

„1. S výhradou článku 180 kodexu a výjimek uvedených v odstavci 2 se všechno zboží, které se nachází na celním území Společenství, považuje za zboží Společenství, není-li prokázáno, že není zbožím Společenství.

2. Toto zboží se považuje za zboží, které není zbožím Společenství, není-li jeho status zboží Společenství prokázán podle článků 314 až 323 tohoto nařízení:

a) zboží, které vstoupilo na celní území Společenství v souladu s článkem 37 kodexu;

b) zboží, které je dočasně uskladňováno nebo se nachází ve svobodném celním pásmu nebo ve svobodném celním skladě;

c) zboží propuštěné do některého režimu s podmíněným osvobozením od cla.

[…]

Odchylně od prvního pododstavce bodu a) a v souladu s čl. 38 odst. 5 kodexu, se zboží, které vstoupilo na celní území Společenství, považuje za zboží Společenství, není-li prokázáno, že nemá status zboží Společenství,

– je-li, při letecké dopravě, toto zboží naloženo nebo přeloženo na některém letišti ve Společenství a zasíláno na letiště na celním území Společenství, pokud přeprava probíhá na podkladě jediného přepravního dokladu vystaveného v některém členském státě, nebo

nebo

– je-li, při námořní dopravě, toto zboží přepravováno mezi přístavy na celním území Společenství pravidelnou linkou, která byla povolena podle článků 313a a 313b.“

20 Články 314 až 323 prováděcího nařízení se týkaly prokázání statusu zboží Společenství a toho, jakou formou to lze prokázat.

21 Článek 314 prováděcího nařízení stanovil:

„1. Je-li zboží ve smyslu článku 313 považováno za zboží, které není zbožím Společenství, je možno jeho status zboží Společenství prokázat podle odstavce 2 pouze tehdy,

a) je-li dopravováno z jiného členského státu, aniž vstoupilo na území třetí země, nebo

b) je-li dopravováno z jiného členského státu a prochází přitom územím některé třetí země, jestliže se jeho přeprava uskutečňuje na podkladě jediného přepravního dokladu vystaveného v některém členském státě […]

[…]

2. Status zboží Společenství se prokazuje výhradně

a) jedním z dokladů uvedených v článcích 315 až 318;

nebo

b) v souladu s pravidly uvedenými v článcích 319 až 323,

[…]“

22 Článek 317 prováděcího nařízení uváděl:

„1. Status zboží Společenství se prokazuje za následujících podmínek předložením faktury nebo přepravního dokladu na toto zboží.

[…]

5. Tento článek se použije pouze tehdy, jestliže se faktura nebo přepravní doklad týkají výhradně zboží Společenství“.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

23 Suez II působí v Portugalsku a předmětem její činnosti je výroba elektrických zařízení a obchodování s nimi. Do jejích prostor jí bylo doručeno zboží určené k použití v rámci její průmyslové činnosti. Toto zboží bylo dodáno a fakturováno v letech 2000 až 2002 podniky se sídlem v Maďarsku a Polsku, které byly v rozhodné době třetími zeměmi, a ve Švýcarsku.

24 Portugalské celní orgány provedly v prostorách společnosti Suez II kontrolu. Tato kontrola byla zahájena dne 18. listopadu 2002.

25 Po shromáždění všech faktur týkajících se dodávek uvedeného zboží požádaly celní orgány společnost Suez II, aby předložila doklady prokazující, že toto zboží vstoupilo na území Evropské unie, bylo předloženo celním orgánům a bylo o něm pořízeno souhrnné celní prohlášení, jak vyžadují články 38 a 43 celního kodexu.

26 Suez II předložila dovozní prohlášení podaná k celním úřadům několika členských států pro většinu zboží, kterého se týkaly tyto faktury, nikoli však pro všechno zboží.

27 Předkládající soud uvádí, že pokud jde o zboží pocházející od společnosti GE Hungary se sídlem v Maďarsku a společností GE Polska a Elester se sídlem v Polsku, nepředložila Suez II doklady prokazující propuštění zboží do volného oběhu, a s tím související přiznání statusu zboží Společenství, ani souhrnné celní prohlášení podané k celním orgánům, a omezila se na předložení faktur vystavených v průběhu roku 2000 dodavateli se sídlem v těchto třetích zemích, tj. mimo celní území Unie.

28 Celní orgány konstatovaly, že zboží, u něhož nebylo prokázáno, že u celních orgánů členských států došlo k jeho propuštění do volného oběhu, musí být považováno za zboží, které není zbožím Společenství. Toto zboží podle celních orgánů vstoupilo na celní území Unie v souladu s článkem 37 celního kodexu a podle čl. 313 odst. 2 písm. a) prováděcího nařízení se na ně nevztahuje domněnka, že zboží, které se nachází na celním území Unie, je zbožím Společenství, zakotvená v odstavci 1 posledně uvedeného článku.

29 Celní orgány dospěly k závěru, že dotčené zboží vstoupilo na celní území Unie protiprávně, přičemž tato nesrovnalost vedla ke vzniku celního dluhu při dovozu, v souladu s čl. 202 odst. 1 písm. a) celního kodexu, a současně ke vzniku dluhu na dani z přidané hodnoty (DPH) při dovozu.

30 Rozhodnutím krajského ředitele pro celní spory a celní kontrolu v Portu (Portugalsko) ze dne 21. srpna 2003 byla společnost Suez II vyznána k zaplacení celního dluhu ve výši 353 903,04 eur. Platební výměr se týká dluhů vzniklých za období od 16. června 2000 do 24. srpna 2000.

31 Suez II zaplatila uvedenou částku dne 8. září 2003. Měla nicméně za to, že dotčené zboží již různé hospodářské subjekty propustily u celních orgánů různých členských států do volného oběhu na celním území Unie, ačkoliv to nemohla prokázat, přičemž v takovém případě musí to, že nejde o zboží Společenství, prokázat celní orgány, a podala k Tribunal Tributário do Porto (finanční soud v Portu, Portugalsko) žalobu na zrušení rozhodnutí krajského ředitele pro celní spory a celní kontrolu v Portu ze dne 21. srpna 2003.

32 Tribunal Tributário do Porto (finanční soud v Portu) tuto žalobu zamítl rozsudkem ze dne 28. února 2013 a Suez II podala proti tomuto rozsudku opravný prostředek k Supremo Tribunal Administrativo (Nejvyšší správní soud, Portugalsko).

33 Za těchto okolností se Supremo Tribunal Administrativo (Nejvyšší správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je podle čl. 313 odst. 1 prováděcího nařízení třeba vycházet z toho, že zboží, o které se jedná v projednávané věci, má status zboží Společenství, není-li prokázáno, že tento status nemá, nebo je třeba je považovat za zboží, které vstoupilo na území Unie ve smyslu článku [37] celního kodexu Společenství a spadá pod výjimku stanovenou v první části čl. 313 odst. 2 písm. a), takže status zboží Společenství je přiznán pouze zboží, u něhož je prokázáno, že bylo podrobeno postupu propuštění do volného oběhu na celním území Unie?“

K předběžné otázce

34 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 313 prováděcího nařízení vykládán v tom smyslu, že takové zboží, o jaké se jedná v původním řízení, dodané a fakturované společnostmi se sídlem ve třetích zemích společnosti se sídlem na celním území Unie k použití na tomto území, musí být v souladu s odstavcem 1 tohoto článku považováno za zboží Společenství, není-li prokázáno, že tento status nemá, nebo za zboží, které vstoupilo na celní území Unie ve smyslu článku 37 celního kodexu a z tohoto titulu spadá pod výjimku stanovenou v čl. 313 odst. 2 písm. a) prováděcího nařízení, přičemž status zboží Společenství je přiznán pouze zboží, u něhož je prokázáno, že bylo podrobeno postupu propuštění do volného oběhu na celním území Unie.

35 Společnost Suez II tvrdí, že se na takové zboží, o jaké se jedná v původním řízení, které se ke dni, kdy vyvstává otázka určení jeho celního statusu, nachází na celním území Unie, musí vztahovat obecná domněnka stanovená v čl. 313 odst. 1 prováděcího nařízení a musí být považováno za zboží Společenství, ledaže celní orgán prokáže opak. Skutečnost, že toto zboží nedoprovázejí doklady prokazující jeho propuštění do volného oběhu, podle ní nemůže znamenat, že na celní území Unie vstoupilo protiprávně.

36 Vlády, které předložily vyjádření, a Evropská komise naproti tomu uvádějí, že zboží dotčené v původním řízení spadá pod výjimku stanovenou v čl. 313 odst. 2 písm. a) prováděcího nařízení, neboť jelikož se má za to, že vstoupilo na celní území Unie ve smyslu článku 37 celního kodexu, podléhá od vstupu na toto území celnímu dohledu, a to tak dlouho, jak je nutné pro zjištění jeho celního statusu. Vzhledem k tomu, že nebylo při vstupu na celní území Unie předmětem celního prohlášení a nebylo propuštěno do celního režimu, je třeba mít za to, že na toto území vstoupilo protiprávně a ke dni tohoto protiprávního vstupu vznikl celní dluh podle článku 202 celního kodexu.

37 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že podle znění čl. 313 odst. 1 prováděcího nařízení se zboží, které se nachází na celním území Unie, považuje za zboží Společenství, s výhradou článku 180 celního kodexu a výjimek uvedených v čl. 313 odst. 2 prováděcího nařízení a vyjma situací, kdy je prokázáno, že toto zboží není zbožím Společenství. Podle čl. 313 odst. 2 prováděcího nařízení se zboží, které vstoupilo na celní území Unie ve smyslu článku 37 celního kodexu, nepovažuje za zboží Společenství, není-li jeho status zboží Společenství prokázán podle článků 314 až 323 prováděcího nařízení.

38 Je třeba rovnou uvést, že výhrada uvedená v článku 180 celního kodexu, týkající se odchodu zboží ze svobodných pásem nebo svobodných skladů, je s ohledem na skutkové okolnosti sporu v původním řízení v projednávané věci irelevantní.

39 Za účelem poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu je třeba určit rozsah působnosti domněnky uvedené v čl. 313 odst. 1 prováděcího nařízení a výjimek uvedených v odstavci 2 tohoto článku z širšího systematického hlediska, přičemž je třeba dát tato ustanovení do souvislosti s příslušnými ustanoveními celního kodexu, zejména těmi, která se vztahují na zboží, jež vstoupilo na celní území Unie, na status zboží Společenství a na postup propuštění zboží dováženého z třetích zemí do volného oběhu na celním území Unie.

40 V tomto ohledu v rozsahu, v němž čl. 313 odst. 2 prováděcího nařízení odkazuje na pojem „zboží, které vstoupilo na celní území Unie“, ve smyslu článku 37 celního kodexu, zaprvé musí být především prvně uvedené ustanovení vykládáno s ohledem na čl. 4 body 13 a 19, jakož i články 37, 38, 40, 43 a 45 celního kodexu, které jsou součástí hlavy III tohoto kodexu, věnované zejména povinnostem spojeným se vstupem zboží na celní území Unie, jeho předložení k celnímu dohledu, dokud není určen jeho celní status, jakož i pravidlům týkajícím se předložení k celnímu řízení a celního prohlášení.

41 Dohled ze strany celních orgánů je definován v čl. 4 bodu 13 celního kodexu jako obecná činnost těchto orgánů, jíž se zajišťuje dodržování celních předpisů.

42 Podle článku 37 téhož kodexu podléhá zboží, které vstoupilo na celní území Unie, od tohoto vstupu celnímu dohledu. V rámci tohoto dohledu může být podrobeno kontrole ze strany zmíněných orgánů podle platných předpisů a podléhá celnímu dohledu tak dlouho, jak je nutné pro zjištění jeho celního statusu, a nejedná-li se o zboží Společenství, až do okamžiku změny jeho celního statusu, jeho umístění do svobodného pásma nebo svobodného skladu, jeho zpětného vývozu nebo jeho zničení (rozsudek ze dne 3. března 2005, Papismedov a další, C-195/03, EU:C:2005:131, bod 21).

43 V bodě 22 rozsudku ze dne 3. března 2005, Papismedov a další (C-195/03, EU:C:2005:131), Soudní dvůr konstatoval, že zboží, které je dopraveno na území Unie, podléhá celnímu dohledu od jeho vstupu na toto území, ať už legálního, nebo v rozporu s články 38 až 41 a čl. 177 prvním pododstavcem druhou odrážkou celního kodexu Společenství, což musí orgány dohledu jeho kontrolou prokázat. Z toho vyplývá, že podrobení zboží takovému dohledu není spojeno s legálnosti jeho vstupu na uvedené území.

44 Několik ustanovení celního kodexu umožňuje vymezit pojem „protiprávní vstup“. Článek 202 celního kodexu tak definuje protiprávní vstup jako jakýkoliv vstup, v rozporu s články 38 až 41 a čl. 177 prvním pododstavcem druhou odrážkou téhož kodexu, zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území Unie nebo do jiné části tohoto území, zatímco se zboží nachází ve svobodném pásmu nebo svobodném skladu (rozsudek ze dne 3. března 2005, Papismedov a další, C-195/03, EU:C:2005:131, bod 25).

45 Konkrétně Soudní dvůr již judikoval, že protiprávní vstup představuje dovoz zboží, který nedodržuje následující etapy stanovené celním kodexem. Zaprvé, podle čl. 38 odst. 1 tohoto kodexu zboží, které bylo dopraveno na celní území Unie, musí být bez zbytečného odkladu dopraveno k určenému celnímu úřadu nebo do svobodného pásma. Zadruhé v souladu s článkem 40 zmíněného kodexu, když

je zboží dopraveno na celní úřad, musí mu být předloženo. Předložení zboží k celnímu řízení je definováno v čl. 4 bodě 19 téhož kodexu jako oznámení celním orgánům učiněné stanoveným způsobem, že zboží bylo přepraveno na tento úřad nebo jiné určené nebo schválené místo (rozsudek ze dne 3. března 2005, Papismedov a další, C-195/03, EU:C:2005:131, bod 26, jakož i ze dne 2. dubna 2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, bod 21).

46 Ze samotného znění všech uvedených ustanovení vyplývá, že k tomu, aby bylo možné mít o zboží za to, že vstoupilo na celní území Unie legálně, musí být po svém vstupu dopraveno na celní úřad nebo do svobodného pásma a být předloženo k celnímu řízení. Účelem posledně uvedené povinnosti, kterou má osoba odpovědná za vstup nebo osoba odpovědná za přepravu, je zajistit, aby celní orgány byly nejen informovány o skutečnosti, že zboží bylo dopraveno, ale také o všech rozhodných údajích týkajících se typu výrobku nebo produktu, o který se jedná, jakož i o množství tohoto zboží. Tyto informace totiž umožní správnou identifikaci zboží za účelem jeho sazebního zařazení a případného výpočtu dovozního cla (rozsudek ze dne 2. dubna 2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, bod 22 a citovaná judikatura).

47 V tomto ohledu Soudní dvůr konstatoval, že z litery i systematiky čl. 4 bodu 19, čl. 38 odst. 1 a článku 40 celního kodexu jednoznačně vyplývá, že veškeré zboží, které vstoupí na celní území Unie, musí být předloženo k celnímu řízení (rozsudky ze dne 4. března 2004, Viluckas a Jonusas, C-238/02 a C-246/02, EU:C:2004:126, bod 22, jakož i ze dne 2. dubna 2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, bod 23). Protiprávní vstup zboží je dokonán, jakmile zboží překoná první celní úřad nacházející se na celním území Unie, aniž je mu předloženo (rozsudek ze dne 2. dubna 2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, bod 25).

48 Je tedy třeba mít za to, že k protiprávnímu vstupu na toto území ve smyslu článku 202 celního kodexu dochází u zboží, které se po překročení vnější pozemní hranice Unie nachází na uvedeném území za prvním celním úřadem, aniž je k němu dopraveno a předloženo k celnímu řízení, výsledkem čehož je, že celní orgány neobdržely od osob, které jsou odpovědné za splnění této povinnosti, informaci o vstupu tohoto zboží (rozsudek ze dne 2. dubna 2009, Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, bod 26).

49 Předložení zboží k celnímu řízení podle článku 40 celního kodexu s přihlédnutím k článkům 43 a 45 tohoto kodexu kromě toho zahrnuje související povinnost podat v krátké lhůtě souhrnné celní prohlášení nebo splnit v téže lhůtě formality nezbytné k přidělení celně schváleného určení tomuto zboží, to znamená – pokud je požadováno jeho podřízení určitému celnímu režimu – podat celní prohlášení. Soudní dvůr konstatoval, že obě tyto operace se provádějí zpravidla současně (rozsudek ze dne 3. března 2005, Papismedov a další, C-195/03, EU:C:2005:131, bod 30).

50 Z toho vyplývá, že kterákoliv společnost, která stejně jako Suez II má ve svých prostorách, jež se nacházejí na celním území Unie, zboží koupené od společností se sídlem ve třetích zemích, musí být schopna, coby osoba, která se podílí na dotyčných operacích za účelem obchodu se zbožím ve smyslu článku 14 celního kodexu prokázat, že toto zboží bylo předloženo celnímu úřadu Unie a k tomuto celnímu úřadu bylo podáno souhrnné celní prohlášení nebo byly splněny formality nezbytné k přidělení celně schváleného určení dotčenému zboží. Jestliže tyto povinnosti nebyly splněny, je třeba mít za to, že došlo k „protiprávnímu vstupu zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území Společenství“ ve smyslu čl. 202 odst. 1 písm. a) celního kodexu.

51 Zadruhé článek 313 prováděcího nařízení je třeba vykládat ve spojení s ustanoveními celního kodexu týkajícími se statusu zboží Společenství a postupu propuštění zboží dováženého z třetích zemí do volného oběhu na celním území Unie.

52 V této souvislosti je třeba nejprve připomenout, že předkládající soud uvádí, že převzetí zboží v prostorách společnosti Suez II a obdržení příslušných faktur zaznamenaných v účetnictví podniku a vystavených dodavatelem se sídlem ve třetí zemi není zpochybňováno. Není zpochybňováno ani to, že pokud jde o uvedené zboží, nebylo prokázáno provedení postupu k propuštění zboží do volného oběhu u celního úřadu Unie.

53 Společnost Suez II však poukazuje na to, že článek 313 prováděcího nařízení se opírá o zásadu zakotvenou v jeho prvním odstavci, podle níž se zboží, které se nachází na celním území Unie, považuje za zboží Unie, a v důsledku toho je třeba uznat, není-li prokázán opak, buď že toto zboží bylo vyrobeno na tomto území za podmínek stanovených v čl. 4 bodě 7 první a třetí odrážce celního kodexu, nebo že bylo propuštěno do volného oběhu v souladu s druhou odrážkou téhož ustanovení a článkem 79 celního kodexu. Tato domněnka, že takové zboží, jako je zboží dotčené v původním řízení, má celní status zboží Společenství, podle společnosti Suez platí, ledaže celní orgány prokážou, že zboží není zbožím Společenství.

54 Jak uvádí Komise, takový argument nelze přijmout.

55 Zaprvé takové zboží, jako je zboží dotčené v původním řízení fakturované dodavateli se sídlem ve třetích zemích společnosti, která působí na celním území Unie, nemůže mít status zboží Společenství, pokud není předložen důkaz, že bylo podrobeno postupu propuštění do volného oběhu na celním území Unie.

56 V souladu s čl. 4 bodem 15 písm. a) a bodem 16 písm. a) celního kodexu je totiž jedním z celně schválených určení zboží propuštění zboží do celního režimu a jedním z celních režimů, do kterého může být zboží propuštěno, je propuštění do volného oběhu. Kromě toho definice zboží Unie obsažená v čl. 4 bodě 7 celního kodexu přiznává tento status mimo jiné zboží dovezenému ze zemí, které netvoří součást celního území Unie, a propuštěnému do volného oběhu.

57 Článek 24 ES, platný v době rozhodné z hlediska skutečností v původním řízení, stanovil, že se výrobky, které pocházejí ze třetích zemí, u kterých byly v členském státě splněny dovozní náležitosti a zaplacena cla a poplatky s rovnocenným účinkem, pokládají za výrobky ve volném oběhu v tomto členském státě.

58 Článek 79 celního kodexu stanoví, že propuštěním do volného oběhu získává zboží, které není zbožím Společenství, celní status zboží Společenství. Propuštění do volného oběhu zahrnuje uplatnění obchodněpolitických opatření, splnění dalších formalit stanovených pro dovoz určitého zboží a vybrání cla a poplatků dlužných ze zákona.

59 Zadruhé, pokud jde o prokázání celního statusu zboží za takových okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, je třeba mít za to, že domněnka uvedená v čl. 313 odst. 1 prováděcího nařízení je vyvrácena, pokud celní orgán v rámci výkonu své kontrolní pravomoci zjistí, že jsou splněny podmínky pro některé výjimky nebo výhrady stanovené v tomto ustanovení, konkrétně, ve věci v původním řízení, podmínka uvedená v čl. 313 odst. 2 písm. a) prováděcího nařízení. V takové situaci, jak vyplývá z bodu 50 tohoto rozsudku, je na dovážející společnosti, aby prokázala, že dotčené zboží má status zboží Společenství. Není-li to prokázáno, vztahuje se na něj čl. 202 odst. 1 písm. a) celního kodexu.

60 Jak vyplývá z bodu 50 tohoto rozsudku a z článku 13 ve spojení s článkem 16 celního kodexu, taková dovážející společnost, jako je Suez II, musí být považována za podílející se osobu, neboť měla ve svých prostorách dotčené zboží spolu s příslušnými fakturami vystavenými jejími dodavateli usazenými ve třetích zemích, a musí poskytnout celním orgánům veškerou potřebnou pomoc a všechny dokumenty a informace bez ohledu na použitý nosič údajů.

61 Jak je uvedeno v bodech 41 až 43 tohoto rozsudku, podle čl. 4 bodu 13 a článku 37 celního kodexu mají celní orgány vedle obecné kontrolní pravomoci, kterou jim přiznává článek 13 tohoto kodexu, rovněž pravomoc kontrolovat takové zboží, o jaké se jedná v původním řízení, na základě článku 37 celního kodexu s cílem určit, zda zboží vstoupilo na celní území Unie legálně, nebo v rozporu s články 38 až 41 a čl. 177 odst. 1 druhou odrážkou celního kodexu.

62 Z toho vyplývá, že za takových okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, je na dovážející společnosti, jako je Suez II, předložit důkaz o celním statusu předmětného zboží, které podle ní představuje zboží Společenství. Nepředloží-li důkaz prokazující, že toto zboží má status zboží Společenství, mohou celní orgány učinit závěr, že uvedené zboží má status zboží, které není zbožím Společenství.

63 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že článek 313 prováděcího nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že takové zboží, o jaké se jedná v původním řízení, které bylo dodáno a fakturováno společnostmi se sídlem ve třetích zemích společnosti se sídlem na celním území Unie k použití na tomto území, musí být považováno za zboží, které vstoupilo na toto území ve smyslu článku 37 celního kodexu a z tohoto titulu spadá pod výjimku stanovenou v čl. 313 odst. 2 písm. a) prováděcího nařízení, přičemž status zboží Společenství je přiznán pouze zboží, u něhož je prokázáno, že bylo podrobeno postupu propuštění do volného oběhu na celním území Unie.

K nákladům řízení

64 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Článek 313 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Komise (ES) č. 75/98 ze dne 12. ledna 1998, musí být vykládán v tom smyslu, že takové zboží, o jaké se jedná v původním řízení, které bylo dodáno a fakturováno společnostmi se sídlem ve třetích zemích společnosti se sídlem na celním území Unie k použití na tomto území, musí být považováno za zboží, které vstoupilo na toto území ve smyslu článku 37 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 82/97 ze dne 19. prosince 1996, a z tohoto titulu spadá pod výjimku stanovenou v čl. 313 odst. 2 písm. a) nařízení č. 2454/93, ve znění nařízení č. 75/98, přičemž status zboží Společenství je přiznán pouze zboží, u něhož je prokázáno, že bylo podrobeno postupu propuštění do volného oběhu na celním území Unie.

Podpisy.